

Arrest

nr. 228 359 van 31 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Raf JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 oktober 2019 tot terugleiding naar de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. RAHOU, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker doet op 5 maart 2019 aangifte van erkenning van een Belgisch kind geboren op 9 december 2017.

1.2. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen weigert op 24 april 2019 de erkenningsakte op te maken, omdat hij van oordeel is dat de erkenning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijke voordeel dat is verbonden aan de vaststelling van de afstammingsband.

1.3. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 6 augustus 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 7 augustus 2019 ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: [S.F.]

Voornaam: [E.J.]

[...]

Nationaliteit: Chili

Alias :

[G.F.C.A.], [° ...], Cuba

[G.C.A.], [° ...], Cuba

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft reeds sedert 19.03.2019 op het grondgebied van de Schengenstaten.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 24.04.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.03.2017

Betrokkene werd ingevolge zijn vrijheidsberoving op 29.07.2019 in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht. Op 01.08.2019 heeft hij geweigerd het ontvangstbewijs van het document te tekenen en het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. Op 19.01.2017 heeft hij de vragenlijst met betrekking tot de

hoorplicht wel ingevuld en op 17.02.2017 heeft hij een gesprek gehad met een migratiebegeleider van de overheid. Betrokkene verklaarde toen geen gezondheidsproblemen te hebben en naar Denemarken te willen om er zijn verblijfssituatie te regelen. Hij verklaarde een partner te hebben in Antwerpen die zwanger was. [Verzoeker] heeft op 05.03.2019 bij het Antwerpse gemeentebestuur de erkenning gevraagd van het kind van zijn partner. Op 25.04.2019 werd dit verzoek door de bevoegde instanties geweigerd omdat het enkel tot doel zou hebben om een verblijfsvergunning te verkrijgen. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 24.04.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 12.04.2017 gerepatriëerd naar Copenhagen, Denemarken

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 19.03.2019. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem/haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 24.04.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd ingevolge zijn vrijheidsberoving op 29.07.2019 in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht. Op 01.08.2019 heeft hij geweigerd het ontvangstbewijs van het document te tekenen en het ingevulde document is niet in het bezit van de Administratie. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. Op 19.01.2017 heeft hij de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht wel ingevuld en op 17.02.2017 heeft hij een gesprek gehad met een migratiebegeleider van de overheid. Betrokkene verklaarde toen geen gezondheidsproblemen te hebben en naar Denemarken te willen om er zijn verblijfssituatie te regelen. Artikel 3 van het EVRM is bijgevolg niet van toepassing.

*Vasthouding
[...]*

Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 26 augustus 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 september 2019 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 16 oktober 2019 met nummer 227 534 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de bevoegde minister stelt op 22 oktober 2019 vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 augustus 2019 terug uitvoerbaar is geworden overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op dezelfde dag neemt hij een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens en brengt deze ook ter kennis van verzoeker. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een medewerkier van het Commissariaat-generaal op 17/09/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 24.04.2018 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 23.03.2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord door een medewerker van het CGVS. Hij kreeg op dat moment de gelegenheid om alle aspecten met betrekking tot zijn vrees uiteen te zetten.

De aangehaalde elementen werden beoordeeld door het CGVS en de RVV. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het CGVS besloot op geen enkel moment een niet-terugleidingsclausule op te nemen in haar beslissing.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Op 09.08.2019 stelde de arts van het gesloten centrum te Merksplas vast dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaarde op 17.02.2017 een partner te hebben die op dat moment zwanger was, het betrof de Belgische [V.F.J.]. Op 09.12.2017 werd haar kind geboren. Op 05.03.2019 startte hij de procedure op om dit kind (laattijdig) te erkennen. Op 25.04.2019 weigerde het parket en de stad deze erkenning. Zowel het parket als de burgerelijke stand van de stad Antwerpen deelden de mening dat betrokkene dit kind enkel wenst te erkennen om een verblijfsrecht te bekomen. Het zou met andere woorden om een schijnerkenning gaan. Deze schijnerkenning werpt ook een negatief licht op de relatie tussen betrokkene met mevrouw [V.F.]. Mogelijk gaat het hier ook om een schijnrelatie die betrokkene enkel aanging om een verblijfsrecht te bekomen. Betrokkene woonde samen met mevrouw [V.F.] maar ondernam geen stappen om deze relatie een officieel karakter te geven. Mogelijk is er wel sprake van een familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene is echter gekend voor feiten van openbare orde (zie hoger). Het belang van de overheid in het garanderen van een veilige maatschappij voor haar burgers weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiaal leven in België in de illegaliteit verder te zetten. Bovendien, het staat mevrouw [F.J.] en haar kind vrij om betrokkene achterna te reizen om in Chili de relatie verder te zetten. Betrokkene kan vanuit Chili ook een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen, zo kan hij hiervoor de opheffing van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Deze beslissing impliceert bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat voor een schending van artikel 3 EVRM noch van artikel 8 van het EVRM."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Op de terechtzitting stelt verweerder niet te volharden in de door hem in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie dat de vordering onontvankelijk is, nu hij erkent dat het beroep niet is gericht tegen een beslissing tot vasthouding maar wel tegen een beslissing tot terugleiding naar de grens. Op de exceptie dient dan ook niet verder te worden ingegaan.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Zoals verzoeker aangeeft, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, eerste lid, 2° en derde lid, 52, 62, 74/13 en 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan een gezinsleven in België te hebben met een kind met de Belgische nationaliteit dat hij wenst te erkennen. Hij wijst op een lopende procedure tot erkenning van het kind, procedure die al werd opgestart voor zijn vasthouding, en waarmee volgens hem geen rekening werd gehouden. Hij stelt dat deze procedure op 18 november 2019 wordt voorgezet voor de familierechtbank, omdat er een dna-test werd gevraagd door de rechtbank. Hij stelt verder dat in de bestreden beslissing geen correcte belangenafweging wordt doorgevoerd in het licht van zijn gezinsleven, nu geen rekening wordt gehouden met het gezinsleven dat hij hier met zijn kind heeft uitgebouwd gedurende de tijd van hun samenwonen. Hij benadrukt dat feiten van openbare orde geen vrijgeleide zijn om de facto geen belangenafweging te maken. Nog stelt hij dat het opperen van een theoretische mogelijkheid om in Chili een gezinsleven uit te bouwen en het stellen dat zijn verblijf precair is, niet volstaat om de belangenafweging te verantwoorden.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd

op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België met een kind met de Belgische nationaliteit dat hij wenst te erkennen.

Op lezing van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat verweerder dit ingeroepen gezinsleven in rekening heeft gebracht. Zo hield verweerder er rekening mee dat verzoekers partner op 9 december 2017 beviel van een kind en verzoeker op 5 maart 2019 een procedure opstartte om dit kind te erkennen, zij het laatsttijdig. Verweerder merkt op dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning weigerde, omdat hij van mening is dat met deze erkenning enkel een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de afstammingsband wordt nagestreefd. Dit gegeven werpt volgens verweerder ook een negatief licht op de relatie tussen verzoeker en zijn partner. Verweerder stelt nog vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik stappen ondernam om deze relatie een officieel karakter te geven.

Gelet op deze motivering moet worden aangenomen dat verweerder wel degelijk rekening hield met de ingeroepen gezinsband met het kind en met de door verzoeker gevoerde procedure tot erkenning van het kind. In zoverre verzoeker erop doelt dat geen rekening is gehouden met de thans voor de familierechtbank gevoerde procedure, overtuigt hij niet dat dit element specifiek in de beoordeling diende te worden betrokken en deze hangende procedure in de huidige omstandigheden afbreuk kan doen aan de voorziene motivering. De vaststelling blijft dat in de actuele stand van zaken geen bewijs voorligt dat verzoeker de – biologische of juridische – vader is van het kind dat hij wenst te erkennen. Zoals verweerder correct stelt in zijn beslissing weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenningsakte op te stellen, omdat het volgens hem gaat om een zogenaamd schijnhuwelijk. Uit het betoog van verzoeker volgt dat hij niet akkoord is met deze beslissing, en bijgevolg ook in beroep is gegaan tegen deze beslissing, maar hiermee toont hij nog niet aan dat verweerder in zijn beslissing niet langer kon verwijzen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om te oordelen dat actueel een beschermenswaardig gezinsleven onvoldoende vaststaat. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling in de bestreden beslissing steunt op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

Daarenboven, zo erkent verzoeker ook zelf in zijn verzoekschrift, heeft verweerder ook verder gemotiveerd voor zover alsnog enig beschermenswaardig gezinsleven moet worden aangenomen. Verweerder is van mening dat in ieder geval de gezinsbelangen niet kunnen opwegen tegen het algemene belang, dat onder meer ook bestaat in het garanderen van een veilige maatschappij voor haar burgers. Hij wijst erop dat verzoeker gekend is voor feiten van openbare orde, waar hij zich schuldig maakte aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 24 april 2018 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Hij geeft nog aan dat het ingeroepen gezinsleven steeds in de illegaliteit heeft plaatsgevonden. Hij ziet verder geen hinderpalen voor de partner en haar kind om verzoeker achterna te reizen naar Chili om aldaar de relatie verder te zetten. Ook wijst hij op de mogelijkheid voor verzoeker om vanuit Chili een procedure op te starten die hem toelaat op legale wijze naar België terug te komen, waarbij hij de opheffing van het hem opgelegde inreisverbod kan vragen in overeenstemming met de ter zake geldende bepalingen.

Deze motivering in de bestreden beslissing wijst wel degelijk op een concreet doorgevoerde belangenafweging in het licht van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, voor zover dit kan worden aangenomen gelet op de hieraan voorafgaande vaststellingen.

In dit verband merkt de Raad op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te

respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Verzoeker beschikt(e) namelijk niet over een verblijfsrecht of een verblijfsmachtiging.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

In de voorliggende zaak dringt de vaststelling zich op dat het ingeroepen gezinsleven werd opgebouwd tijdens verzoekers illegale minstens preciaire verblijf. Er moet dus worden aangenomen dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM.

Verweerder acht in zijn beslissing dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden niet aanwezig, hierbij rekening houdende met het gegeven dat in hoofde van verzoeker redenen van openbare orde spelen, waar hij zich schuldig maakte aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 24 april 2018 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar, en het gegeven dat hij geen hinderpalen ziet voor een verderzetting van het voorgehouden gezinsleven met partner en kind in het herkomstland Chili.

Door rekening te houden met verzoekers illegale verblijf tijdens hetwelk het voorgehouden gezinsleven is opgebouwd, de overwegingen van openbare orde en de afwezigheid van hinderpalen voor het verderzetten van het voorgehouden gezinsleven buiten België, heeft verweerder aan de hand van pertinente elementen een belangenafweging doorgevoerd. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Het doorvoeren van de belangenafweging houdt ook reeds in dat het gezinsleven wel degelijk in rekening is gebracht, zij het in casu met het nodige voorbehoud.

Verzoeker houdt voor dat de mogelijkheid om in Chili een gezinsleven uit te bouwen louter theoretisch is, maar toont hiermee niet aan dat enige concrete hinderpaal hiervoor buiten beschouwen is gebleven. Op geen enkele wijze licht hij toe waarom het gezinsleven niet op effectieve wijze in Chili kan worden verdergezet. Hij geeft ook niet aan dat de belangen van het kind van zijn partner zich hiertegen zouden verzetten. Dit kind kan zich, gelet op zijn nog zeer jonge leeftijd, net gemakkelijker aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Een noodzakelijke verbreking van de voorgehouden gezinsbanden als gevolg van de bestreden beslissing blijkt niet.

Verzoeker stelt verder zelf dat er intussen reeds een dna-test werd afgenomen, waarvan het resultaat evenwel nog enige tijd op zich kan laten wachten, zodat deze resultaten in ieder geval door de familierechtbank in rekening kunnen worden gebracht. Verzoeker toont niet aan dat zijn persoonlijke aanwezigheid op de zitting van de familierechtbank is vereist en dat hij vanuit Chili niet in contact kan blijven met zijn advocaat en/of partner en zich door hen voor de familierechtbank kan laten vertegenwoordigen. Verzoeker betwist het gestelde in de bestreden beslissing niet dat hij, mocht er alsnog toelating worden gegeven voor de erkenning van het kind, de mogelijkheid heeft om vanuit Chili een procedure op te starten die hem toelaat op legale wijze naar België terug te komen, waarbij hij de opheffing van het hem opgelegde inreisverbod kan vragen in overeenstemming met de ter zake geldende bepalingen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enig concreet en pertinent gegeven ten onrechte niet is betrokken in de belangenafweging. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er blijken ook geen specifieke gelijkenissen tussen verzoekers situatie en de situatie in de door hem aangehaalde zaak Shakurov tegen Rusland voor het EHRM van 5 juni 2012. Deze zaak betrof een zaak van uitlevering van een persoon, hetgeen thans niet het geval is. Verzoeker doet geen enkele poging om de concrete relevantie van dit arrest, waarin bovendien geen schending van artikel 8 van het EVRM werd aanvaard, in zijn zaak aannemelijk te maken. Ook met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad moet worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In de continentale rechtstraditie hebben arresten van de Raad ook geen precedentswaarde.

In zoverre verzoeker zich wenst te beroepen op een privéleven in België, los van het ingeroepen gezinsleven, volstaat de vaststelling dat verzoeker op geen enkele wijze concretiseert welke sociale, persoonlijke of economische bindingen hij hier nog heeft opgebouwd, laat staan op welke wijze deze zich dan verzetten tegen een verwijdering van het grondgebied.

In de thans voorliggende omstandigheden blijkt geen schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

3.3.2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verwijzend naar de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM toont verzoeker prima facie niet aan dat het bestuur op dit punt is tekortgekomen. Hij geeft verder niet aan gezondheidsproblemen te kennen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht niet.

3.3.2.6. Waar verzoeker zich beroept op een miskennis van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dringt de vaststelling zich op dat de thans bestreden beslissing, die enkel een beslissing tot terugleiding naar de grens omvat, niet met toepassing van deze wetsbepaling is genomen. Indien verzoeker van mening was dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 augustus 2019 dat steunde op deze wetsbepaling in strijd hiermee was genomen, kwam het hem toe tegen deze beslissing beroep in te stellen, hetgeen hij evenwel naliët. Artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft verder enkel betrekking op de vasthouding, zodat deze bepaling evenmin dienstig kan worden aangevoerd in het kader van huidig beroep.

3.3.2.7. Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, maar elke toelichting ontbreekt bij de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze bepalingen heeft miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk. Het ingeroepen artikel 52 van de Vreemdelingenwet is verder opgeheven, zodat evenmin dienstig een schending van deze bepaling kan worden ingeroepen.

3.3.2.8. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zijn betoog laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.3.2.9. Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht.

Verzoeker stelt niet te zijn gehoord en betoogt dat hij, mocht hij zijn gehoord, had kunnen wijzen op zijn gezins- en familiale toestand, in het bijzonder de thans lopende procedure tot erkenning van een kind. Hij stelt dat een verwijzing naar een gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet dienstig is voor het nemen van een beslissing tot terugleiding naar de grens. Hij stelt verweerder te hebben kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.11. Er blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Het hoorrecht maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een verwijderingsbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker niet in beroep ging tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 6 augustus 2019. Door niet in beroep te gaan tegen deze beslissing gaf hij niet aan dat bij het nemen van deze beslissing enige miskennis van het hoorrecht plaatsvond. Verzoeker, die al die tijd vastgehouden bleef, geeft ook niet aan dat zijn situatie tijdens zijn vasthouding in de mate zou zijn gewijzigd dat een nieuwe mogelijkheid om te worden gehoord noodzakelijk was. Na het nemen van het bevel van 6 augustus 2019 diende verzoeker wel nog een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen de tenuitvoerlegging van het bevel opschoortte voor de duur van behandeling van het verzoek tot en met in beroep. Verzoeker kreeg de mogelijkheid om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming zijn grieven uiteen te zetten.

Daarenboven wordt opgemerkt dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij, mocht hij bijkomend zijn gehoord, nog elementen had kunnen aanbrengen die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben. Verzoeker wijst op zijn gezins- en familiale situatie, de door hem opgestarte procedure om een kind te erkennen en de noodzaak van een proportionaliteitsafweging in het kader van artikel 8

van het EVRM, maar er moet worden aangenomen dat met deze elementen in de bestreden beslissing reeds rekening is gehouden en in deze beslissing een concrete belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM is doorgevoerd. Voor zover verzoeker specifiek zou doelen op de procedure voor de familierechtbank, werd er bij de bespreking van het eerste middel ook reeds op gewezen dat verzoeker niet overtuigt dat dit element specifiek in de beoordeling diende te worden betrokken en deze hangende procedure in de huidige omstandigheden afbreuk kan doen aan de voorziene motivering. Er kan worden verwezen naar de eerdere bespreking ter zake. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn persoonlijke aanwezigheid in België dan noodzakelijk zou zijn voor deze beroepsprocedure of deze procedure een verwijderingsmaatregel opschort. Verzoeker startte deze procedure voor de familierechtbank bovendien, zoals hij zelf benadrukt, reeds op voor zijn vasthouding, zodat hij er blijkbaar zelf ook vanuit ging dat dit gegeven zich op zich niet verzette tegen een gedwongen verwijdering, getuige het gegeven dat hij niet in beroep ging tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 6 augustus 2019.

Rekening houdende met de voorgaande vaststellingen blijkt op het eerste zicht geen miskennis van de hoorplicht.

3.3.2.12. In zoverre verzoeker andermaal wijst op een miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM volstaat een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.2.13. Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.14. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

I. CORNELIS